

De Shelby
Boys

Volkert Greveling

Voorwoord

De Shelby Boys. Mijn eerste roman die ik op papier heb gezet blijft voor mij nog steeds een verhaal waar de lezer zich kan vereenzelvigen met de hoofdpersonen van het verhaal.

Inmiddels heb ik net mijn vierde roman achter de rug en vond ik het tijd worden om dit verhaal eens opnieuw op papier te gaan zetten met de kennis die ik gedurende het schrijfproces heb opgedaan.

Het is een leerschool, het schrijven, waar je steeds verder in groeit en daarom vond ik het belangrijk dit project opnieuw uit te brengen.

In de verhaallijn zal niet veel wijzigen, maar met name in de opbouw van de zinnen en het toevoegen van kleine details hoop ik de lezer nog meer aan dit geweldige verhaal te gaan binden.

Met mijn andere drie boeken greep ik nog weleens terug naar personages uit eerdere verhalen en door het nu andersom te gaan aanpakken betekent dit dat er personen aan de verhaallijn kunnen worden toegevoegd. Het maakt het voor de lezer interessanter om de andere boeken ook eens te gaan lezen. Het wordt dan een feestje van herkenning, wat mij als schrijver en bedenker weer energie geeft voor een volgende.

De historische verhaallijn die gevolgd wordt is er eentje die tot aan de bevrijding synchroon loopt met wat dit peloton van het 5^e Rangerbataljon zo allemaal heeft meegemaakt.

Het geeft de lezer een aardig beeld van de voorbereiding en de training die is voorafgegaan aan de bevrijding van bezet Europa en het is mijn manier om dit te herdenken. Zonder hen had ons hedendaagse leven er misschien heel anders uitgezien.

Raar om te zeggen, maar ik doe het toch. “Nogmaals, veel leesplezier toegewenst met mijn eerste boek. De Shelby Boys.”

Hoofdstuk 1

6 juni 1944

Ik keek naar de punt van mijn geweer, terwijl ik al leunend op de M1 Garand mijn balans probeerde te behouden in het landingsvaartuig.

De loop van het geweer was in plastic verpakt om er zo voor te zorgen dat er geen zand in zou komen bij het ontschepen, maar ik vroeg me af of het er werkelijk toe zou doen en of het enig nut had.

Het landingsvaartuig schokte op de golven en ik hoorde het water tegen de boeg bonken terwijl de *L.C.A.* zich een weg baande over de ruwe zee in de richting van het strand.

Ik was kletsnat geworden door het water dat zich inmiddels in het ruim van de boot had verzameld en nog steeds leek het alsof iemand met een tuinslang de inhoud van het vaartuig aan het natsproeien was.

Als sardientjes zaten we op elkaar gepakt. De weinige bewegingsvrijheid die we hadden gebruikte ik voornamelijk om te gaan verzitten, doordat mijn beenspieren door het koude water en de spanning leken te verkrampen.

Binnen het ruim rook het naar zout en braaksel en ik had de nodige moeite om niet ook mijn maaginhoud te legen op de bodem van de boot.

Terwijl ik mijn blik naar beneden richtte zag ik wat stukjes uitgekotst eten voorbijdrijven en dat was dan ook de spreekwoordelijke druppel voor mij.

De opwelling kwam te snel en ik was niet bij machte en op tijd om een van de kots zakjes te pakken die ze bij de inscheping hadden uitgereikt.

Ik ging door mijn knieën en maakte me zo klein mogelijk, waarna ik mijn maaginhoud op de bodem van het vaartuig leegde. Gedeeltelijk ging het over mijn schoenen, maar ik had nog wel de verantwoordelijkheid van geest om niet mijn buurman onder te spugen.

Ik veegde mijn mond schoon en kwam omhoog waarna ik heel even opzij blikte en naar het bleke gezicht van Joe keek. Hij had het net zo moeilijk als ik en blikte stug voor zich uit terwijl hij al slikkend de neiging om te kotsen probeerde te onderdrukken.

Zijn gezicht was bleek, haast wit en zijn lippen trilden, terwijl hij net als ik zijn M1 krampachtig omklemde als ware dit het enige middel dat hem door de dag heen zou helpen.

Links en rechts waren de braakgeluiden hoorbaar van diverse Rangers die zich in de krappe ruimte van het vaartuig bevonden. Voor het ontschepen waren ze iets te enthousiast geweest met het verstrekken van het ontbijt, want tijdens de uitgifte leek het een goed idee om de manschappen gebakken worst en bonen voor te zetten. Nu bleek echter dat deze samenstelling niet de beste keuze was geweest. Een enkeling die zich niet aan het ontbijt had gewaagd kwam er nu

achter dat hij de beste beslissing had genomen door wat lichter te ontbijten, waardoor er weinig te spugen viel.

Ik had het idee opgevat dat een volle maag mij de minste problemen zou bezorgen, maar nu had ik spijt als haren op mijn hoofd.

Ik voelde me kotsmisselijk en ik probeerde aan allerlei andere zaken te denken om er zo voor te zorgen dat het gevoel zou verdwijnen. Terwijl ik mijn blik naar beneden richtte en diep ademhaalde zag ik mijn boontjes en stukjes worst voorbij dobberen op het laagje zoute water wat zich op de bodem van het vaartuig had gevormd, waarop ik mijn ogen naar boven richtte en een diepe hap lucht naar binnen zoog.

Door het spugen was ik me wel wat beter gaan voelen, maar ik besepte dat als de tocht nog wat langer zou duren het gevoel vanzelf weer terug zou keren. De zeeziekte had ervoor gezorgd dat ik bijna vergeten was wat we hier aan het doen waren en ik probeerde me uit alle macht te focussen op hetgeen we van plan waren. Een aanval op bezet Europa.

Ik veegde mijn mond schoon met de vlakke zijde van mijn hand en probeerde me te concentreren op het geluid wat vanaf land te horen was.

Tussen het gebulder van granaatslagen was het geratel van een machinegeweer duidelijk hoorbaar. Het klonk als een ritssluiting die open en dicht werd getrokken. De salvo's duurden zo'n twee tot drie seconden en dat leek niet heel erg lang, maar ik wist dat ze ons de nodige schade konden berokkenen. De MG-42 was het snelst vurende machinegeweer ter wereld. Tijdens de opleiding hadden ze ons verteld over het wapen en de mogelijkheden ervan. Het machinegeweer kon zo'n twaalfhonderd kogels per minuut afvuren en daarbij kwam dat het zich in de handen van de vijand bevond. Een vijand die zich op de kust had verschanst en waarvan de geweerloop in de richting van de open zee stond gericht.

Ik keek omhoog of ik iets kon opvangen van de granaten die afkomstig waren van de geallieerde schepen achter ons. Het suizen en fluiten in de richting van de kust gaf me een goed gevoel en ik hoopte dat het meeste gevaar geëlimineerd zou zijn voordat wij de kust zouden bereiken. Wat ik toen echter niet wist, was dat de meeste granaten verder landinwaarts terecht zouden komen, waardoor de bunkercomplexen en fortificaties op de kust redelijk intact bleven.

Af en toe was er een tik hoorbaar op de zij- of voorkant van de *L.C.A.* als gevolg van vijandelijke kogels die vanaf de kust werden afgevuurd op de naderende vijand. Hoe dichterbij de kust naderde hoe intensiever het vijandelijke vuur leek.

Mortiergranaten die het water raakten veroorzaakten een diepe plof gevolgd door een explosie en een waterfontein, waardoor het zeewater meters hoog de lucht in werd geslingerd.

De Rangers doken in elkaar bij iedere explosie. Het was een instinctieve beweging, voortgekomen uit de wil om te overleven, maar het besef was er ook dat als een voltreffer hen zou raken ze er geen baat bij zouden hebben.

De wanden van het landingsvaartuig beschermden hen tegen de kogels en granaatscherven en dat was dan ook het enige waar de soldaten zich aan vasthielden. Het was de spreekwoordelijke strohalm die hen in elkaar deed duiken in de hoop dat de granaten ver van hun vaartuig verwijderd zouden blijven.

Voor mij zat een katholieke jongen die een kruisje sloeg in de wetenschap dat hij zijn leven in de waagschaal ging zetten voor zijn vaderland en de overtuiging waarvoor hij had getekend. Ik kon niet op zijn naam komen. Verrek, hoe heette die jongen ook alweer?

Ik was het helemaal kwijt en probeerde het van me af te zetten. Het lukte me niet, waardoor ik bleef nadenken over zijn naam. Everett... nog iets, zo heette hij. Het bleef me bezighouden, waarna ik mijn hoofd schudde en de andere kant opkeek.

Mijn luitenant deed een poging over de rand van het vaartuig te kijken, om zich zo een beeld te kunnen vormen van de situatie op het strand. Gehaast trok hij zijn hoofd weer in toen er een granaat naast de boot ontplofte en er voor de zoveelste keer een zoute douche op ons neerdaalde. De waterverplaatsing van de explosie liet de boot naar rechts schommelen, waardoor de stuurman de nodige moeite had om het vaartuig weer op de gewenste koers te krijgen. De scheepsmotor ronkte en de dieseldampen die daarbij vrijkwamen leken zich op te hopen in het binnenste van het vaartuig waar ze zich vermengden met de weeïge geur van braaksel en zout water.

Ik probeerde naar verse lucht te happen om maar niet de vieze stank te hoeven inademen. Doordat de boot tjokvol zat met soldaten en er niet al te veel ruimte was voor beweging, leek dat een haast onmogelijke taak, waardoor ik steeds meer begon uit te zien naar het moment van ontschepping.

Een van de Rangers hing met zijn hoofd over de rand van het landingsvaartuig om er zo voor te zorgen dat hij zich niet hoefde over te geven aan het misselijkheidsgevoel dat ook hem in zijn greep leek te hebben. Plots werd zijn hoofd weggeslagen door een kogel die zijn helm penetreerde alsof het een papieren bekertje was.

Zijn lichaam zakte in elkaar en gleed via de wand van het vaartuig terug tot op de bodem van de boot, waar het, tot afgrijzen van zijn kameraden, omhoog werd gehouden door de lichamen van twee andere soldaten die geen kant op konden.

“Houd je hoofden laag,” schreeuwde de luitenant boven het lawaai uit. Het was een overbodige opmerking, want het merendeel van de Rangers dook in

elkaar bij het zien van hun dode kameraad. Het was alsof het besef ineens daar was. Het besef dat dit wel eens hun laatste dag op aarde zou kunnen zijn. Dat ze dit niet zouden overleven.

Een lichte paniek begon zich meester te maken van een aantal mannen, maar hun training en het feit dat ze Rangers waren zorgde ervoor dat ze zichzelf in de hand konden houden.

Ik zuchtte diep en was blij dat ik had overgegeven, want ik voelde me beter nu ik mijn maaginhoud eruit gekotst had.

Ik klikte mijn veldfles uit de houder en schroefde de dop eraf, waarna ik een slokje nam en mijn mond spoelde. Nadat ik het had uitgespuugd nam ik nog een aantal kleine slokjes die ik ditmaal doorslikte. Met trillende handen schroefde ik de dop er weer op en schoof ik de fles in de stoffen houder die aan mijn riem hing.

Ik ademde diep uit om mezelf een soort van *peptalk* te geven en om er zo voor te zorgen dat ik niet in paniek zou raken op het moment dat de laadklep naar beneden zou gaan.

Het was heftig buiten en als we al heelhuids de kust zouden bereiken, dan stond ons nog het een en ander te wachten, daar was geen ontkomen aan.

Joe was nog steeds stil. Zijn ogen stonden wijd opengesperd en zijn lippen trilden. Zijn witte gelaat beloofde niet veel goeds, maar hij hield zich in bedwang, net als de rest van zijn lotgenoten. Dit was iets wat ze wel hadden getraind, maar met alle granaten en kogels die nu op hen werden afgevuurd zag het er ineens heel anders uit.

Ik keek naar de verschillende gezichten en zag dat een van hen zich zenuwachtig gedroeg, waarbij zijn hoofd van links naar rechts schoot.

Het was alsof hij een uitweg zocht uit deze drijvende doodskist, die hen, bij een voltreffer, naar de diepte van de Atlantische Oceaan zou meetrekken.

De pelotonssergeant die naast hem zat greep zijn arm vast, waarbij hij de jonge Ranger doordringend aankeek zonder iets te zeggen.

Het was precies datgene wat hij nodig had, want hij bleek zich te herpakken en richtte zijn blik weer op de laadklep die spoedig naar beneden zou vallen.

Mijn blik bleef op de sergeant gericht. Hij zat al wat langer bij de Rangers en had gevochten in Afrika en Italië, wat hem tot een van de meest ervaren mannen in het vaartuig maakte. Hij keek om alsof hij wist dat hij bekeken werd, waarbij zijn blik de mijne kruiste. Ik knikte hem toe omdat ik zijn blik niet meer kon ontwijken. Hij knikte terug en balde zijn vuist, waarbij hij hem half in de lucht stak. Hij wist hoe hij zijn mannen moest motiveren en hoe hij ze in het gareel moest houden. De ervaring die hij had opgedaan in Afrika en Italië kwam nu van pas en hij deed er alles aan om zijn peloton te ondersteunen.

Rond zijn mond hing een grimmige grimas die mij vertelde dat hij schijt had aan alles en iedereen, maar vooral schijt aan alles wat zich buiten de *L.C.A.* afspeelde. Waarschijnlijk had hij lang geleden al geaccepteerd dat iedere nieuwe dag weleens de laatste van zijn leven kon zijn. Het was de instelling die een soldaat nodig had om scherp te blijven. Om ervoor te zorgen dat hij zijn werk goed zou doen en dat het hem de dag door zou helpen.

Het getik van de kogels op het vaartuig werd talrijker, wat erop duidde dat we onze bestemming bijna bereikt hadden. Ik bleef laag en nam niet het risico om over de rand van de boot te kijken. Er was niemand die op het idee kwam een kijkje te gaan nemen, want de dode Ranger in het ruim van het landingsvaartuig waarschuwde eenieder niets te gaan ondernemen. Mijn blik bleef op hem gericht en ik zag een dun straaltje bloed vanonder de helm vandaan komen. Het bloed leek zich in zijn hals en nek te verzamelen waar zich een steeds groter wordende vlek in zijn gevechtsjack vormde. Hij zat in een halve, onnatuurlijke houding, waarbij zijn geweer schuin tegen zijn borst stond, omhooggehouden door zijn linkerarm die over het geweer hing. De soldaat achter hem was naar achteren geschoven alsof zijn kameraad een besmettelijke ziekte had.

Iedere keer als de voorkant van de boot naar beneden bewoog door de golfslag van het water werd hij in de richting van zijn dode wapenbroeder getrokken. Hij straalde een bepaald afgrijzen uit, maar het was iets wat hij niet tegen kon houden. Er was te weinig ruimte en hij kon er niets tegen doen.

Het vaartuig begon minder te schommelen. Dat en het feit dat het lawaai van de explosies en het geratel van de machinegeweren op de kust steeds dichterbij kwam, betekende dat ze zich vlak voor het strand moesten bevinden.

Er was een spanning voelbaar. Een spanning met een intensiteit die zijn weerga niet kende. Ik had weleens een gevoel van spanning ervaren, maar al dat kon zich niet meten met het gevoel dat zich nu openbaarde.

Het ging gebeuren. De dag waarvoor ze al die maanden getraind hadden kwam dichterbij en alle dertig Rangers in het vaartuig maakten zich klaar om van het landingsvaartuig af te rennen, zodra de klep naar beneden zou gaan.

“Mannen, maak je klaar,” schreeuwde de luitenant boven het lawaai uit.

Ik zag de sergeant gaan verzitten. Hij zocht een goede positie en hij zorgde ervoor dat zijn lichaam in de juiste starthouding zat. Hij was geoefend door de landingen in Noord-Afrika en Italië en zodoende wist hij wat er op hem af zou komen.

Vanuit mijn ooghoek hield ik hem in de gaten. Ik bestudeerde zijn bewegingen, want hij had het al die tijd overleefd en dat betekende toch wel iets in mijn ogen.

Ik zette mij schrap en tikte Joe aan om er zo voor te zorgen dat hij alert zou zijn en niet apathisch zou reageren als zijnde een schaap in het midden van een kudde.

Joe leek wakker geschud door mijn aanraking. Hij keek mij verbaasd aan en heel even dacht ik dat hij wat zou gaan zeggen. Zijn blik verraadde mij echter dat hij zich onder controle had. Ik voelde dat hij een betrouwbare factor zou zijn binnen de groep Rangers. Ik knikte hem toe.

“Nu gaat het gebeuren, Joe.” Mijn woorden kwamen bij hem binnen, maar hij antwoordde niet. In plaats daarvan klopte hij mij op mijn arm, waarna hij zijn blik naar voren richtte en de grip op zijn ‘Garand’ verstevigde.

Achter mij hoorde ik de stuurman van de *L.C.A.* schreeuwen. “Nog een paar meter mannen. Zet je schrap.”

Met een schraperig, zanderig geluid begon de bodem van het landingsvaartuig contact te maken met het strand van Normandië totdat hij met een schok tot stilstand kwam.

De laadklep, omhooggehouden door twee kettingen, kwam met een ratelend geluid naar beneden waarna hij in het zoute water van de Atlantische Oceaan plonsde.

Hoofdstuk 2

Voorjaar 1943

Ik opende mijn ogen en zag een dun straaltje licht door de gordijnen naar binnen schijnen. Ik richtte mij op en trok een van de gordijnen iets verder open waarna ik naar buiten probeerde te kijken. Vanaf deze plek kon ik net het dak van de overburen zien, waardoor ik niet veel meekreeg van het dagelijks leven op straat. Met een diepe zucht liet ik mij terugvallen op mijn kussen.

De zon scheen voluit, wat betekende dat het al wat later op de ochtend moest zijn. Uitslapen was niets voor mij, omdat ik meestal voor dag en dauw al wakker was, maar doordat we gisteren naar de bioscoop waren geweest was het wat later geworden.

De nieuwste Tarzan film met Johnny Weissmuller, Tarzan Triumphs, draaide in de plaatselijke cinema en ik was met mijn twee beste vrienden naar Tullahoma gereden om hem te gaan bekijken.

Het was een spektakelfilm van jewelste, omdat Tarzan het in deze film moest opnemen tegen een stel nazi's.

De Verenigde Staten waren in de ban van de oorlog die in Europa, Azië en Afrika woedde en het was overal in terug te vinden. Zelfs in de films die in deze tijd gemaakt werden.

Als ik oud genoeg zou zijn, zou ook ik me gaan aanmelden voor de strijd waarin mijn land verwickeld was, maar ik was zeventien, te jong dus. Ik zag er echter wel ouder uit, maar dat veranderde niets aan de leeftijd die op mijn naamsbewijs stond.

Gisteren op de weg terug had ik er nog over gesproken met mijn vrienden die hetzelfde voornemen hadden als ik. Joe was al achttien en Tim zou morgen achttien worden in tegenstelling tot mijn persoontje. Ik moest nog twee maanden wachten voordat we gezamenlijk naar het rekruteringsbureau zouden gaan.

Joe stond al geregistreerd om opgeroepen te gaan worden maar hij had nog niets gehoord. Stilletjes hoopten we dat ze dat dan ook pas zouden doen als we alle drie de geldige leeftijd zouden hebben, zodat we gezamenlijk dienst konden gaan nemen. Voor mijn ouders was het een moeilijk onderwerp. Ze zouden het er waarschijnlijk niet mee eens zijn en daarbij kwam dat ik het onderwerp niet zo goed durfde te bespreken.

Mijn vader was erg patriottisch en er was in heel Shelbyville waarschijnlijk niemand die zo vaderlandslievend was als zijn vader, maar als het op zijn kinderen aankwam kon hij erg beschermend zijn. Het was dan ook niet te voorspellen hoe hij op deze kwestie zou reageren.

Mijn moeder had haar kinderen het liefst bij zich in de buurt en voor haar was het onderwerp dan ook taboe. Het was iets waarover waarschijnlijk elke moeder dezelfde mening zou hebben. Mijn ouders waren gewone mensen die hun hele leven in dienst stelden van het gezin. Het gezin was een van de grondwaarden, een van de pijlers, waar de gehele Amerikaanse economie op rustte. Volgens mijn vader was het de drijfveer die Amerika groot had gemaakt en hij zag het dan ook haast als zijn plicht zijn twee zonen met dezelfde ideologie op te voeden.

Mijn vader werkte al sinds zijn 'Hightschool' periode bij de Shelbyville Harness Company. Ondanks zijn stille wens iets anders te gaan doen, was het er nooit van gekomen en werkte hij nog steeds bij een van de oudste bedrijven in Shelbyville. Hij had zich ermee verzoend, zo leek het. Langzaamaan had hij ook de interesse verloren om naar iets anders op zoek te gaan. Waarschijnlijk waren het vaderschap en het feit dat er geld in het laatje moest komen er de oorzaak van dat hij er nooit was weggegaan.

De economie was tijdens de oorlog tot een dieptepunt gedaald en de banen lagen derhalve niet voor het oprapen.

Mijn moeder werkte in een restaurant in Shelbyville om het inkomen iets op te vijzelen en om er zo voor te zorgen dat ze hun kinderen de nodige zorg konden verschaffen. Ook hielp ze nog een aantal ochtenden in de week mee bij de *Piggly Wiggly* als de kruidenierswinkel moest worden aangevuld. Het was een hele opgave voor haar naast het huishouden, maar het salaris was welkom en ze konden het geld goed gebruiken.

Stephen, mijn oudere broer, zat in het leger en had zich vrijwillig aangemeld toen hij achttien werd. Het was het jaar dat de Verenigde Staten in oorlog kwamen met Japan na de brute en totaal onverwachte aanval op Pearl Harbour.

Stephen was destijds lamgeslagen door het nieuws wat uit de radio galmde. Hij hoorde de toespraak van President Roosevelt en was vastbesloten zijn steentje te gaan bijdragen aan de oorlog tegen Japan.

De daaropvolgende dag meldde hij zich bij het rekruteringsbureau in Tullahoma, tezamen met vele tientallen jonge mannen uit de omliggende dorpjes die ook de wil hadden opgevat om te gaan vechten tegen het Japanse Keizerlijke leger.

Twee dagen later echter bereikte de gekte zijn hoogtepunt toen Amerika ook in oorlog kwam met Duitsland waarop de ogen nu niet alleen op Azië, maar ook op Europa waren gericht. Het kon ineens alle kanten op. Een beslissing van de legerleiding kon hem zelfs aan het Europese- of Afrikaanse front doen belanden.

Mijn broer was een erg atletische jongen die gescout was door een grotere *Baseball* club om in de *Minors* te gaan spelen. Mede door zijn goede conditie was hij een van de besten tijdens de basisopleiding van het leger. Het duurde dan

ook niet lang voordat hij gevraagd werd toe te treden tot de Ranger opleiding die volledig uit vrijwilligers bestond. De Rangers werden beschouwd als een van de beste eenheden binnen van het Amerikaanse leger en voor Stephen voelde het als een eer om te mogen toetreden tot dit prestigieuze bataljon.

De Rangers hadden zich al dikwijls weten te onderscheiden in de oorlog. Met name in Noord-Afrika waar het *Afrikakorps* van Veldmaarschalk Rommel het steeds zwaarder begon te krijgen tegen de geallieerde overmacht.

Doordat Hitler zijn blik op Rusland gevestigd had werd het voor de Duitse troepen in Afrika moeilijk om voorraden, materiaal en versterking aan te voeren over de vaak te lange transportroutes.

Hitler vond Rusland belangrijker dan de zandbak waar het *Afrikakorps* furore had gemaakt, waardoor het Duitse leger niet de optimale hulp kreeg om goed te kunnen functioneren. Langzaam zorgde dit ervoor dat het Duitse leger zijn grip begon te verliezen op het Afrikaanse continent.

Af en toe bereikte ons een bericht van Stephen die ons vertelde over het leven in het leger, zonder te veel uit te wijden over de strategie die gevolgd werd of over plaatsen die ze hadden aangedaan.

Brieven werden gecensureerd op inhoud om de vijand niet de informatie te verschaffen die ze nodig konden hebben, maar ook het thuisfront was niet altijd gebaat bij te veel informatie.

Als er weer een brief van Stephen op de deurmat viel ging het vaak over het leven binnen zijn peloton en zijn kameraden. De jongens die inmiddels zijn tweede familie waren geworden en met wie hij alle leed en liefde deelde. In zijn brieven vroeg hij ook honderduit over wat zich allemaal in Shelbyville afspeelde. Over zijn vrienden, het honkbal en allerlei andere zaken die hem interesseerden toen hij nog thuis woonde. Aan alles was te lezen dat hij zijn thuis en zijn familie miste.

Net als ik was Stephen opgegroeid in Shelbyville County. Hij was nooit verder gereisd dan Tullahoma, ondanks zijn wens om zowel de West-als de Oostkust van de Verenigde Staten een keer te bezoeken. Nu was hij echter verder gereisd dan hij ooit had durven dromen. Het Amerikaanse leger had hem verder gebracht dan Tullahoma en het zag er naar uit dat hij nog wel meer plaatsen zou gaan bezoeken in Afrika en misschien zelfs wel in Europa.

Ik benijdde mijn oudere broer en net als ik waren mijn ouders erg trots op hetgeen hij bereikt had. Als er weer een brief arriveerde las mijn vader hem steevast voor, terwijl we aan de keukentafel koffiedronken. Ik mijmerde vaak over de plaatsen die hij bezocht had of over de dingen die hij had meegemaakt. Het verstevigde mijn gevoel om ook in het leger te gaan zodra de tijd ervoor rijp zou zijn.

Mijn moeder had vaak een bezorgde blik als mijn vader aan het voorlezen was. Ze wist zich geen houding te geven en aan alles was dan te zien dat ze zich zorgen maakte.

Ze zou me nooit laten gaan zoveel was wel duidelijk geworden in de periode dat Stephen in het leger zat. Het risico dat ze twee kinderen kwijt zou kunnen raken aan de oorlog was iets waar ze niet mee om kon gaan. Af en toe verscheen er een zenuwachtig lachje rond haar mond, alsof ze daarmee wilde laten zien dat het goed zat, maar mijn vader en ik wisten wel beter. Mijn moeder was een sterke vrouw die haar mannetje stond, maar die moeilijk om kon gaan met situaties waar ze geen invloed op uit kon oefenen. Ze beseftte dat de oorlog een dreiging aan het vormen was voor haar oudste zoon en ze kon het idee niet loslaten. Ze verstrakte iedere keer als ze de postbode zag naderen. Ze kregen niet veel post, omdat de meeste familie in de omgeving woonde, dus als de postbode iets in de brievenbus schoof die aan het einde van de oprijlaan stond, wist ze dat het van Stephen of van het leger kon zijn.

Als ze vervolgens de hanenpoten van haar zoon op de envelop zag staan was ze weer gerustgesteld, omdat ze dan wist dat haar zoon nog leefde. Iedere andere brief, met name die van het Ministerie van Oorlog, durfde ze niet te openen omdat ze bang was voor de inhoud.

Ik richtte mij op en zat gedurende een moment rechtop op mijn bed, waarbij ik me nog maar eens goed uitstreekte en luidkeels gaapte.

Het was voorjaarsvakantie dus hoefde ik niet naar school. Het was het laatste jaar van mijn Highschool periode waarin ik mij bevond en ik was reeds druk bezig me te gaan voorbereiden op mijn vervolgopleiding.

Voor mij hoefde het niet zo, want ik wist wel waar ik mij na de zomervakantie zou bevinden, maar mijn ouders hadden mij gestimuleerd om mezelf te gaan inschrijven voor een beroepsopleiding.

Aangezien mijn eventuele carrière bij het leger haast onbespreekbaar was geworden had ik me er maar bij neergelegd en een aantal opleidingen aangeschreven om zo de aandacht op mij weg te nemen. Er waren momenten dat ik me er erg rot onder voelde, temeer omdat dit mijn grote wens was.

Daartegenover stond dat Stephen wel in het leger was gegaan met goedvinden van mijn ouders, dus waarom zouden ze mij dan niet laten gaan?

Ik begreep wel dat de belasting voor mijn moeder erg zwaar zou worden, maar ik zou voorzichtig zijn en me niets laten overkomen. Tim en Joe waren er tenslotte ook nog.

Ondanks dit alles werd er niet over gesproken. Waarschijnlijk had het te maken met het feit dat mijn moeder niet wilde dat we te ver uit elkaar zouden komen te staan.

Ik ging verzitten en slingerde mijn benen over de rand van het bed, waarbij ik de warmte voelde van het straaltje zonlicht dat door het spleetje in de gordijnen naar binnen scheen.

Ik trok een van de gordijnen verder open en ging staan, waarbij ik mijn gezicht haast tegen het glas drukte om zicht te krijgen op de weg die naar Shelbyville leidde.

Het was rustig op straat. Enkele auto's reden in de richting van de stad en een fietser fietste in de richting van hun huis.

Ik herkende in de persoon, Adam James. Het was de kok en tevens de eigenaar van Adam's Diner die geroemd werd om zijn 'Sweet Potato Pie'.

Hij kon ook een geweldige appeltaart bakken die de mensen van heinde en verre naar het etablissement trok. Het was een soort van uithangbord geworden voor het kleine stadje waar buiten het normale leven niet veel te beleven viel. Het was een plaats zoals zovelen. Omhooggehouden door de lokale economie en hun inwoners.

Terwijl Adam langs ons huis fietste, zwaaide hij naar mij. Ik had in eerste instantie niet door dat ik met ontbloot bovenlijf praktisch tegen het raam geplakt stond, waarop ik schaapachtig naar hem lachte en aarzelend mijn hand opstak. Ik wist niet hoe snel ik vervolgens een stap naar achteren moest doen om zo wat minder op te vallen, maar ik besepte op dat moment maar al te goed dat het daarvoor nu te laat was.

"Jim ben je al wakker," hoorde ik mijn moeder roepen.

Ik liep naar de deur en opende hem. "Ja, ma, ik ben wakker," riep ik, waarop mijn moeder verder ging.

"Je hebt je vader beloofd het tuinhek te schilderen, dus niet te lang blijven lummelen hè."

"Nee, moeder," antwoordde ik met een diepe zucht, waarna ik een broek van de grond griste en hem onhandig probeerde aan te trekken, wat me met enige moeite uiteindelijk lukte.

Nadat ik me had opgefrist en mijn haren had gefatsoeneerd, liep ik naar beneden om me vervolgens naar de keuken te begeven.

Mijn moeder stond aan het aanrecht enkele kopjes af te wassen en ik mompelde een zacht "Goedemorgen", waarbij ik haar een kus op de wang gaf.

Er verscheen een glimlach op haar gezicht terwijl ze onverstoorbaar doorging met het afwassen van de kopjes en enkele borden die er nog stonden.

Ik opende de koelkast en pakte een fles melk, waarna ik mij een beker vol inschonk. "Er staan nog wat pancakes voor je op tafel," zei ze, waardoor mijn aandacht naar de keukentafel ging waar inderdaad nog een bord met pancakes op me stond te wachten.

“Is er nog *Maple syrup*?” vroeg ik, terwijl ik een vork en een mes uit de besteklade pakte. “In de koelkast staat nog wat siroop in het bruine kannetje,” antwoordde mijn moeder op hetgeen ik haar zojuist had gevraagd.

Nadat ik de siroop had gepakt, zette ik mij aan de keukentafel en liet me de pancakes smaken. Mijn moeder wist hoe ze zoiets moest bereiden en het was een wonder dat mijn vader nog iets voor mij had overgelaten. Je kon hem nachts uit zijn bed halen voor zoiets en het was iets waar hij normaal gesproken geen genoeg van kon krijgen. Waarschijnlijk had mijn moeder deze naderhand gebakken om ervoor te zorgen dat ook ik een ontbijt zou hebben, want zij wist ook wel dat dit een van de lievelingskostjes van mijn vader was.

Ik overgoot ze met de siroop en smulde van mijn ontbijt, terwijl mijn moeder het aanrecht met een laatste veeg van haar vaatdoekje droog maakte.

Vanuit de keuken had ik zicht op de weg en ik zag Joe, een van mijn twee beste vrienden, het hek openen, waarna hij over ons pad in de richting van de achterdeur liep. Hij klopte op de deur, waarna hij zonder te wachten de deur opende en naar binnen kwam.

“Goedemorgen mevrouw Gibbons,” zei, waarbij hij zijn tanden bloot lachte en naar mij knipoogde.

Joe was hier kind aan huis en we kenden elkaar al van jongs af aan. Vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten op de lagere school hadden we al die jaren met elkaar opgetrokken. Een vriendschap waar geen speld tussen te krijgen was. Samen met Tim vormden we een soort van onafscheidelijke drie-eenheid. Als je de een tegenkwam, kon je er donder op zeggen dat de andere twee ook in de buurt waren.

Joe was wat langer dan dat ik was. Zijn haar was gitzwart en hij had een ietwat slungelig postuur. Zijn houding was erg open en je had bij hem direct het gevoel dat je zijn onverdeelde aandacht had.

Zijn moeder was Italiaans en was getrouwd met een Amerikaan die haar ontmoet had toen hij voor zijn werk aan de spoorwegen nabij New York werkte. Zij was de dochter van het gastgezin waar hij verbleef tijdens de werkzaamheden aldaar en het duurde niet lang voordat ze begonnen elkaar leuk te vinden. Haar ouders waren echter erg traditioneel ingesteld en ze stonden erop dat er getrouwd werd, voordat er ook maar verder werd gegaan. Na hun huwelijk reisde ze mee terug naar Shelbyville waar zijn vader een vaste baan aangeboden kreeg bij de *United States Railway*. Het duurde daarna ook niet lang voordat Joe werd geboren, waarna er nog een meisje volgde wat het gezin compleet maakte.

“Zullen we zo eens bij het militaire hospitaal gaan kijken? Je weet wel? Wat net buiten de stad staat.” Joe griste een stukje pancake van mijn bord en stak het snel in zijn mond, waarna hij mij vragend bekeek en mijn antwoord afwachtte.

“Eh..., ja is goed hoor,” antwoordde ik aarzelend, waarop mijn moeder zich omdraaide en mij een dwingende blik toewierp waarbij zij haar armen over elkaar vouwde.

“Oh ja vergeten. Ik heb mijn pa beloofd het tuinhek te schilderen, maar daarna kan het wel hoor,” voegde ik er nog snel aan toe, waarbij ik het laatste stukje van mijn ontbijt luid smakkend in mijn mond propte.

“Ik kan je wel helpen hoor. Dan ben je ook eerder klaar. En als Tim dan hierheen komt, dan zijn we met z’n drieën, dus is het klusje nog sneller geklaard.”

Ik keek hem aan terwijl ik een brede glimlach tevoorschijn toverde. Dat was weer een meevaller. Ik had een broertje dood aan schilderen, maar door drukte op het werk van mijn vader had hij weinig vrije tijd voor dit soort zaken. Het was dan ook vanzelfsprekend dat ik het een en ander voor mijn rekening zou nemen en daar hoorden dit soort klusjes bij.

Mijn moeder glimlachte over hetgeen net gezegd was. “Hoe was de film?” vroeg ze, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg en tegen het aanrecht leunde.

Voordat ik ook maar kon reageren was Joe al begonnen met een ruime samenvatting van de film. In geuren en kleuren vertelde hij over Tarzan en zijn strijd tegen de nazi’s. Mijn moeder had een zorgelijke blik op haar gezicht toen Joe over de nazi’s vertelde. Het versterkte alleen maar het gevoel van de jongens om mee te gaan vechten tegen de Duitsers en dat was wel het laatste wat ze wilde. Ze wist hoe wij dachten en het jaagde haar angst aan. Het liefst wilde ze de jongens bij zich houden in deze moeilijke tijden, maar ze beseftte dat dit een haast onmogelijke opgave zou worden.

Joe bleef maar doorpraten. Ze had amper door wat hij over de film vertelde. Haar gedachten dwaalden af naar haar andere zoon die zich midden in het oorlogsgeweld bevond.

Op een gegeven moment was ze er klaar mee en schudde ze het van zich af. Ze moest haar gevoelens niet de boventoon laten voeren. Ze glimlachte en probeerde nog wat op te pikken van wat Joe aan het vertellen was.

“Nou, dat moet wel een spannende film zijn geweest, als ik jullie zo hoor,” zei ze tegen Joe toen hij klaar was met zijn filmrelaas. Joe en ik knikten bevestigend terwijl ik opstond en mijn bordje op het aanrecht zette.

Ik gaf mijn moeder nogmaals een kus op haar wang en bedankte haar voor de pancakes. Glimlachend nam ze de zoen in ontvangst, waarna ze me een tik op mijn billen gaf. “Nou, hup opschieten jullie twee. Dan hebben jullie nog wat aan de dag.”

Ik gniffelde om haar opmerking en knipoogde nogmaals naar haar, waarbij ik Joe voor mij uit naar buiten dirigeerde.

“Jim de kwasten en de verf staan in de schuur, en eh... Jim? Probeer niet al te veel te knoeien en hou het netjes. Je weet hoe je vader is.”

Ze knipoogde terug na de laatste opmerking, waarna ze zich omdraaide en het bordje begon af te wassen wat ik voor haar had neergezet.

Het was lekker weer buiten. De zon scheen en de temperatuur was al aardig aan het oplopen ondanks dat het nog lang geen zomer was. Het beloofde een ideale voorjaarsdag te gaan worden.

We liepen door de tuin naar achteren om de verfbenodigdheden te gaan pakken toen we een luide "Hoi" achter ons hoorden.

Tim kwam met zijn beide handen in zijn zakken aangeslenterd en lachte schaapachtig naar zijn twee vrienden. "Fijn hè, om vakantie te hebben," zei hij, waarna hij luid gaapte om zo te laten zien dat hij deze ochtend nog niet veel had uitgevreten.

"Eerst verven hoor," antwoordde ik, om er zo voor te zorgen dat ik twee extra handjes zou hebben voor de klus die me anders een groot gedeelte van de dag zou gaan bezighouden.

Tim haalde zijn schouders op alsof hij wilde zeggen dat het hem geen bal uitmaakte. Zonder wat te zeggen liep hij zijn vrienden achterna in de richting van de schuur waar de verfspullen stonden.

Terwijl ze alles voor het verven verzamelden vertelde Joe over het militaire hospitaal dat tijdelijk was opgebouwd aan de rand van Shelbyville.

Tim had het al gehoord en opperde dat het misschien wel een leuk idee was om er straks een kijkje te gaan nemen.

Joe knipoogde naar mij, waarna ik in lachen uitproestte. "Wat?" vroeg Tim. "Mis ik iets of zo?"

"Joh, dat hebben we allang afgesproken. Als je wat eerder uit je nest was gekropen had je dat meegekregen," zei Joe glimlachend.

Er gebeurde niet zoveel in Shelbyville, dus als er wat aan de hand was in het kleine stadje moest je er als de kippen bij zijn.

Ik pakte twee blikken verf en wipte met behulp van een schroevendraaier de beide deksels eraf. Joe begon door de verf te roeren, waarop Tim hetzelfde deed met het andere blik.

Het hek was niet bijzonder groot, dus zou het ons met drie man maar een uur of anderhalf gaan kosten, wat betekende dat we de rest van de dag vrij in konden vullen.

Het was een nieuw hek, dat mijn vader had geplaatst, waar voor het behoud nog een lik verf overheen moest.

Met ons drieën verfden we er flink op los. Wat ik had gedacht klopte ook wel zo ongeveer. Met een klein anderhalf uur was het klusje geklaard.

Tijdens het verven werd er ook nog even gesproken over de film die we gisteren gezien hadden en over hoe goed hij wel niet was geweest.

“Morgen word ik achttien,” zei Tim plotsklaps tussendoor. “Zullen we dan naar het rekruteringscentrum in Tullahoma rijden? Alleen voor de lol, bedoel ik. We kunnen dan eens kijken wat er zoal mogelijk is. Alleen maar voor de lol hè.”

Joe en ik werden enthousiast over het voorgestelde plan en knikten bevestigend op hetgeen hij net gezegd had.

“Ik kan de ‘pick-up’ wel meenemen, maar dan moeten we wel even wat benzine tanken hoor, anders krijg ik gezeik over het gebruik,” voegde hij er nog snel aan toe.

Joe en ik keken elkaar aan en begonnen te lachen. “Ik doneer wel een dubbeltje,” zei Joe waarop hij een veeg witte verf over zijn wang gesmeerd kreeg van Tim, die ogenblikkelijk naar achteren moest uitwijken voor zijn vriend die hetzelfde van plan was.

Ik schoot in de lach, waarna Joe mij achterna kwam om bij mij hetzelfde voor elkaar te gaan krijgen.

“Jongens, hou het een beetje rustig. Geen rotzooi trappen,” klonk het van de veranda, waar mijn moeder met een wasmand vol natte was de jongens met een strenge blik aankeek. Ze had zichtbaar moeite om niet in lachen uit te barsten, waarop ze zich maar omdraaide en in de richting van de waslijn liep die verderop in de tuin hing.

“Er liggen wat appels op tafel, als jullie zin hebben,” zei ze nog snel over haar schouder.

“Eerst even dit klusje afmaken hoor, jongens,” antwoordde ik, om er zo voor te zorgen dat Joe, maar met name Tim aan het verven bleef.

Nadat we de verfspullen hadden opgeruimd bekeken we met zichtbare trots ons resultaat. Het witgeverfde hekje stond te schitteren in de zon waarbij we elkaar goedkeurend toeknikten.

Nadat we nog snel onze handen hadden gewassen en een appel van de tafel hadden gesnaaid, liep ik naar de schuur om mijn fiets te gaan pakken.

Al kauwend op het stuk fruit fietsten we naar de andere kant van Shelbyville, omdat het ‘Medevac’ zich aan de andere zijde van de stad moest bevinden.

Het was drukker dan normaal in het rustige Shelbyville. Dit vanwege de voorjaarsvakantie die een hoop extra drukte op de weg genereerde.

Af en toe staken we onze hand op om iemand te begroeten. Het was tenslotte niet zo’n grote stad en het was een echte ‘ons kent ons’ in Shelbyville.

Toen we langs Adam’s Diner fietsten kwam de geur van versgebakken appeltaart ons al tegemoet...

“Hmmm,” zei ik luid. “Wat ruikt dat toch lekker.”

Tim en Joe konden niet veel anders dan mij gelijk geven, want ook zij waren bekend met de kookkunsten van Adam James.

De kok van het eettentje kende de jongens goed, net als hij de meeste mensen hier kende. Hij was hier opgegroeid en door de kookkunsten die hij thuis bij zijn moeder had opgedaan was hij uiteindelijk voor zichzelf begonnen.

Mede door zijn kwaliteiten als kok was het etablissement een begrip geworden in 'Shelby County' en dat was dan ook de reden dat ik er vaak te vinden was.

Het was een soort van sociaal ontmoetingspunt, waar je naast een hapje eten ook koffie kon drinken. Adam was een gezellige vent die altijd wel even tijd voor je vrijmaakte, waardoor hij en zijn vrienden er nog weleens een praatje gingen maken.

Hij had mij gevraagd of ik nog een baantje zocht, want hij kon wel een keukenhulpje gebruiken. Ik had hem verteld dat ik erover na zou denken, maar eigenlijk wist ik wel dat ik het zou gaan doen.

Het was lekker om een zakcentje te verdienen, iets wat geen overbodige luxe was in deze tijd.

Tim en Joe waren best wel een beetje jaloers geworden toen Adam mij had gevraagd, maar ik was waarschijnlijk de enige van ons drieën die interesse had in zowel het eten als de bereiding ervan, iets wat Joe en Tim niet zoveel interesseerde. Bij hen ging het alleen maar om het opeten van het bereide voedsel.

"Zullen we straks een colaatje gaan drinken bij Adam's," vroeg ik, terwijl ik op de pedalen ging staan om naar meneer Harris van de gelijknamige Hardware store te zwaaien. Tim en Joe knikten allebei, terwijl ook zij hun hand opstaken om meneer Harris gedag te zeggen, zei het met iets minder enthousiasme als ik zojuist had gedaan.

Harris zwaaide terug nadat hij een zak cement in de bak van zijn pick-up truck had laten vallen. Hij keek de jongens na, terwijl hij met een zakdoek zijn bezwete voorhoofd schoonveegde. Het begon al warmer te worden terwijl Harris naar boven blikte. Spoedig zou de zomer zijn intrede doen en het was duidelijk dat de voortekenen gunstig waren. Het betekende dat het met zijn handel ook goed zou gaan, waarop hij zich bukte om de volgende zak cement in te laden.

We lieten onze fietsen naar rechts zwenken en fietsten over 'Depot Street' naar de rand van het stadje.

In de verte konden we de legergroene tenten al zien staan. Terwijl we dichterbij kwamen zagen we op een van de tenten een doek hangen waarop te lezen stond dat het hier om het '41^e Medevac' ging. Het 41^e Evacuatie Hospitaal.

Ze hadden een mooie plek uitgezocht om hier hun tenten op te slaan.

'Duck river' maakte hier een bocht en als de zon zou zakken had je vanaf hier een fantastisch uitzicht over het weidse landschap.

Plots moesten we op de rem trappen omdat een jonge soldaat ons de weg versperde. We hadden niet gedacht dat dit bewaakt zou worden, maar niets bleek minder waar te zijn.

“Jongens, jullie mogen hier niet komen,” zei de soldaat, die waarschijnlijk niet veel ouder als ons was.

Vanwege het feit dat hij een geweer vasthield, wat toch wel enige indruk op ons maakte, duurde het even voordat Tim iets durfde te zeggen.

“Waarom niet?” vroeg hij. “We mogen toch wel over deze weg fietsen? Hij is toch niet van jou alleen?”

Tim was altijd al wat brutaler geweest als Joe of ikzelf en het leek alsof de soldaat overdonderd was door de vraag van de lokale jongen.

“Eh... nee, jullie moeten om het bivak heen fietsen,” zei hij aarzelend. “We willen hier geen pottenkijkers.”

“Jij komt hier niet vandaan hè,” vroeg ik, om zo het ijs te breken. “Ik hoor het aan je accent. Noordelijke Staten?”

De soldaat knikte. “Yep Washington D.C.” antwoordde hij, waarop hij zijn geweer iets liet zakken.

Ik stak mijn hand uit, waarna hij de hand vastpakte en hem schudde.

“George,” zei hij. “George Pullman,” waarop hij ook Joe en Tim een hand gaf.

“Zit je hier allang?” vroeg Tim die tegelijkertijd nieuwsgierig naar het geweer keek.

“Een paar dagen pas,” antwoordde George. “Mijn peloton is tijdelijk belast met de bewaking van het bivak. Volgende week verschepen ze ons. Waarschijnlijk gaan we naar de *Pacific*, want een van de andere bataljons zit daar al.

“Maar eh... jongens ik moet mijn rondje lopen. Zouden jullie om het bivak heen willen fietsen?”

“Ja hoor, doen we,” antwoordde ik, waarna mijn oog op een aantal verpleegsters viel die in onze richting kwamen gelopen.

Zowel George als wij drieën vielen stil toen ze langs kwamen gelopen.

De voorste twee waren al wat ouder, maar de achterste twee bleken niet veel ouder dan dat wij waren.

Een van de meisjes keek mij aan, waarbij onze blikken elkaar kruisten.

Het was het mooiste gezichtje dat ik ooit had gezien en ik was dan ook met stomheid geslagen. Te verbaasd om te reageren, waarbij we er nogal suf bij stonden gezien de reactie van de twee meiden.

Er werd gelachen toen ze ons voorbij waren gelopen. Het was een gegiechel wat waarschijnlijk met onze houding te maken had, waarna het mooie meisje nogmaals achteromkeek, op zoek naar mijn blik.

“Dus, die mag jij bewaken,” zei Tim, waarna hij een lach op zijn gezicht toverde die boekdelen sprak.

Ik keek ze nog even na. Volledig onder de indruk van haar verschijning. Het was Joe en Tim niet ontgaan dat ik wat stil was geworden waarna ze me met enige verbazing bekeken om vervolgens in lachen uit te barsten.

Ik kleurde rood toen ik doorkreeg dat ik het was die de aanleiding gaf voor het lachen, waarna ik de fiets draaide om zo om het bivak heen te fietsen.

We zeiden George nog snel gedag, waarna hij zijn geweer om zijn schouder hing en in tegenovergestelde richting zijn bewakingsdienst voortzette.

Buiten wat trucks en jeeps viel er niet veel te zien, waarop we al snel de interesse verloren om hier langer te blijven rondhangen. We besloten om terug te fietsen naar Shelbyville. “Colaetje dan maar?” zei Joe, waar door ons bevestigend op werd geantwoord.

Het was inmiddels al haverwege de middag en bij de *Diner* was het rond deze tijd vaak wat rustiger. We fietsten door de stad in de richting van Adam’s Diner en halverwege zag ik een legerjeep staan die zowel mijn aandacht als die van mijn vrienden opeiste. Nadat we onze fietsen voor het eettentje hadden neergezet liepen we gezamenlijk naar binnen.

Adam stond achter de toog en was net bezig de bar een sopbeurt te geven. Hij keek op terwijl wij binnenkwamen, maar ging gewoon door met zijn schoonmaakwerkzaamheden.

“Zo, als je daar *the three Stooges* niet hebt?” zei hij lachend, waarbij hij zijn hand op zijn neus zette en tegelijkertijd zo scheel mogelijk probeerde te kijken.

Adam maakte altijd geintjes in de lijn van *the three Stooges*, de comedy hit van dat moment, en op een of andere manier was het altijd grappig, zoals ook nu.

“Vervelen jullie je?” vroeg hij, waarbij hij even stopte met schoonmaken.

“Valt wel mee hoor,” antwoordde Tim behouden, want Adam kennende zou er wel wat volgen dacht hij zo.

“Als jullie de vaat doen, dan trakteer ik straks op iets te drinken,” zei hij, waarna hij verder ging met het schoonmaken zonder een antwoord af te wachten.

“Deal,” zei ik, waarna ik mij naar de keuken repte om me over de stapel serviesgoed te gaan ontfermen die reeds stond te wachten. Joe volgde me, zonder iets te zeggen, op de voet, waarna ook Tim zich naar de keuken begaf om met elkaar de vaat te wassen en af te drogen.

Al met al was het zo gepiept en zaten we korte tijd later van onze cola te genieten aan een tafeltje bij het raam. Het gesprek ging al snel over de dag van morgen en over het voornemen wat we eerder die dag hadden genomen.

Adam zette zich bij ons aan tafel en luisterde aandachtig naar hetgeen we te bespreken hadden.

“Heb je nog nagedacht over mijn vraag?” vroeg hij mij op een moment toen het gesprek even stilviel.

Ik keek hem aan terwijl ik het laatste slokje uit mijn flesje nam.

“Ja, ik wil graag een baantje,” antwoordde ik.

“Mooi, dat is dan geregeld. Aanstaande vrijdag om vijf uur beginnen,” zei Adam, waarbij hij een klap op de tafel gaf om zo de overeenkomst te bekrachtigen.

Ik was wat overdonderd door het snelle antwoord, maar ik had er al lang over nagedacht en was tot de conclusie gekomen dat dit baantje mij geen windeieren zou gaan leggen.

“Het wordt tijd voor mij om naar huis te gaan, jongens.” Joe voegde de daad bij het woord en ging staan, waarop Tim zijn voorbeeld volgde. “Ja, goed idee. Morgen negen uur bij mij hè,” zei hij, terwijl hij vervolgens achter Joe aan naar buiten liep.

Ik pakte de flesjes van tafel en zette ze op de toog, waarna ik Adam gedag zei en ook naar buiten ging.

Terwijl ik de deur achter me sloot zag ik de verpleegster voorbijlopen die ik ook bij het bivak had gezien. In een opwelling besloot ik wat te zeggen.

“Hoi,” zei ik, waarna ze zich omdraaide en mij, zo leek het, herkende.

“Oh, hoi,” klonk het aarzelend terwijl ze stil bleef staan en er zich een voorzichtige glimlach om haar mond vormde.

Ik wist niet wat ik moest zeggen, maar besepte wel dat dit een moment was wat ik niet verloren mocht laten gaan. Ze leek te wachten op mijn volgende zet, maar toen die niet kwam draaide ze zich om door te lopen in de richting van de jeep.

“Al lang hier?” floepte ik er vervolgens uit, waarna ze zich voor een tweede keer omdraaide en twee stappen in mijn richting deed.

“Een kleine week nu,” antwoordde ze zachtjes.

Haar stem was zoals ik me die had voorgesteld. Net zo mooi als haar gezicht. Ze had een kleine twinkeling in haar ogen die mijn hart deed overslaan. Ik had dit nog niet eerder gevoeld, maar ik wist dat ik haar niet kon laten weggaan zonder nog meer over haar te weten te komen.

“Nou welkom dan maar in mijn *Hometown*,” zei ik, waarbij ik mijn hand uitstak als begroeting.

letwat aarzelend pakte ze mijn hand vast en schudde hem zachtjes.

“Jim,” zei ik.

“Emma,” antwoordde ze, terwijl we elkaars handen nog steeds vasthielden.

Toen het besef daar was dat we nog steeds elkaars hand vasthielden was het al te laat en begonnen we allebei te blozen.

“Eh... tja... eh... ik. Welkom dan maar,” hakkelde ik. “Hier werk ik trouwens,” zei ik, terwijl ik over mijn schouder naar Adam’s Diner wees. “Maar... eh nu nog niet hoor. Vrijdag pas.”

Emma begon te lachen waardoor ik nog meer van mijn stuk geraakte.

Uiteindelijk besloot ik maar mee te lachen. Het moet ook wel erg komisch zijn geweest mij zo te horen stotteren met een rode boei.

“Waar zijn je vrienden?” vroeg ze, nadat we uitgelachen waren. Ik wist me nog steeds geen houding te geven en had mijn handen in mijn zakken gestoken. Ik was blij dat ze me iets vroeg, want als het van mijn kant had moeten komen was er niet veel zinnigs gezegd.

“Oh, naar huis. Morgen gaan we naar Tullahoma. Naar het rekruteringsbureau,” voegde ik er nog aan toe.

“Willen jullie alle drie in het leger?” vroeg ze, waarbij haar gezicht wat vragend werd en haar stem een meer serieuze ondertoon kreeg.

“Ja, ik moet nog twee maandjes wachten voordat ik achttien word, maar we gaan vast informeren over hoe en wat de mogelijkheden zijn.

“Ben je nog maar zeventien?” vroeg ze, waarna ik mezelf wel voor de kop kon slaan om die opmerking. Hoe had ik dat nu kunnen zeggen? Nu was ik nog maar een jochie in haar ogen.

“Ik had je ouder geschat, je lijkt geen zeventien hoor.”

Haar opmerking deed me glimlachen. Het was alsof ze me gerust wilde stellen, dat haar dat niets uitmaakte. “Ik ben ook pas achttien hoor,” zei ze er nog achteraan, dus we schelen niet zoveel.

“Waar kom je vandaan?” vroeg ik vervolgens, omdat ik een steeds grotere interesse begon te krijgen in deze mooie verschijning die mijn pad had gekruist.

“Dallas, Texas, geboren en getogen,” antwoordde ze. “Ik ben net klaar met de opleiding en ben hier tijdelijk gestationeerd met mijn onderdeel.”

Haar gezicht fleurde op. Het was een en al enthousiasme wat ik zag. Het was een uiting die haar nog mooier deed worden. Haar ogen glinsterden en lieten mij niet meer los.

Ik knikte dat ik het begrepen had, maar op een of andere manier wist ik niets meer uit te brengen, waardoor het gesprek stilviel.

Van Emma’s kant kwam er ook niet veel uit, waarop ik besloot wat brutaler te worden.

“Ik moet naar huis, maar zie ik je nog?” vroeg ik haar, waarna haar gezicht nog meer leek op te fleuren dan dat het al deed. “Ik kan je de omgeving laten zien, als dat je leuk lijkt?”